

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: *Sigma*

Cím: *Korona és palást*

Forrás: *Az Ujság*

Bp.

1917. I. 2.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

394.43

Hely

Idő

"1917"

Személy

Korona és palást.

A koronázó ünnep dus akciója a grandiózus látványosságok egész sorával kápráztatta a szemünket meg a szívünket. Olyan tablók tárultak ki és olyan látomások vonultak el előttünk, a melyeknek érzékítő tolmácsolására se ecset, se toll nem képes. Annál kevésbé, mert mi se volt lehetetlenebb a néző számára, mint a tárgyilagos szemlélet nyugodtsága. Oly rengeteg lélek tüze lángolt e minden méreteken túlmenő és a hatásuk elemi erejében szinte megrendítő szertartásokban, hogy a leg-hűvösebbnek fogadkozott krónikás szíve is okvetetlenül kigyuladt tőle és a maga lírája is belezengett e vulkánikus muzsikába.

Am, ugy érezzük, mind e fokozhatatlan erejű képnek fölötté állott a hatás mélységében és paratlanul megindító, szelid varázsában egy jelenség. A korona és a palást díszében megjelenő király. Eszent köntös megpillantása, ugy gondoltuk, önmagában nem lehet meglepetés. Hiszen a palástnak is, de különösen a koronának festett mását ezernyi ezerszer láttuk ezimereken, bélyegzőkön, festményeken, hivatalos ábrázolásban, a melynek hitele nem lehet kétséges. Minden gyerek ismeri a szent korona formáját és vonalait: a palástot is letanulhatuk a képekről. Ugy gondoltuk, élő valóságuk megpillantása csak egy meghatott *viszontlátás* lehet egy gyönyörű ünnepi izgalomban.

És mily meglepetés! Szent István koronája a valóságában valami olyat mutat, a mit mintha eddig soha se láttunk volna. Vonalaiban és fényében egyaránt. Formájában egyszerűbbnek látszik, mint a képek mutatják. A hajlása ugy hat, mint egy egészen sima és megtörtlen rajzu félgömb. Minden finom dísze

beleenyészik e szelid és nyílt vonalba. A fénye nem az aranyé. Inkább ezüstös. Nem sárga, hanem fehér, mintha az ezer esztendő hava ragyogna rajta. És e nyájas, ezüstös fény egészen zavartalan. A színes ékkövek minden ragyogása beleenyészik. Napsütésben láttuk a király fején a koronát, de a drágakövek nem villogtak és nem szikráztak. A korona szinte égi egyszerűséggel hatott a maga különös fehérségében.

És a palást... Ennél meghatóbb köntöst a legáhitatosabb képzelet se álmodhat. Szabása: talán nincs is. A maga nemes anyagának terhével omlik arra, a kinek fölként vállára adatott. Egy hatalmas aranylepel, bő és hosszú, a színére nincs szó semmi festő palettáján. Ez az ezer esztendő s nemes arany színe, a mely az évszázadok proceszusában megszabadult, kifinomodott minden hivalgó ragyogásból. Nincs fénye. De színének tompasága a legszebb szín, a helybe az ember szeme belétemetkezhetik. Az erdő tetején ég lángtalan tüzzel valami ilyen szín egy októberi alkonyaton, mikor gyenge felhő mögül a nap bánatos arca rámosolyog. Az arany királyi lelkének színe ez.

E köntösnek rejtelmes sugalló ereje van. A koronával a fején és teste a bő palástba ölelten, a király, akár gyalog, akár lóháton, imádkozva, vagy a pallost suhogtatva, mindig **ugy hat, mint egy szent. Mert rózsás arczu fiatal, mint egy fiatal szent. Ha öreg lenne, ugy hatna, mint egy öreg szent. Nyilvánvaló, a mi koronázó díszünk az apostoli király köntöse. Mi teszi azzá? Ez valami mélyebb és több, semhogy ellesni, kitalálni és szóval meghatározni lehetne. De érezni muszáj, mint a hogyan például érezni kellett a szimbolikus ebéd szertartás lelkének óhatatlan, elemi, semmi más nemzet érzésébe**

le nem fordítható, nekünk magunknak is megfogalmazhatatlan, de mélységesen mély népi magyarságát. Egy Istenhez szárnyaló csodaszép magyar fohász a mi királyunk koronáztatása. **Sigma.**